

אֶלְעָדָה שְׁנִית

גליון מס' 813

אחראי מערכת הרב אברהם טרייקי

שבתאי של פסח ופרשת "אחרי מות"

הרב עוזיאל אדרי עורך

דבר רב העיר שליט"א

יעזוב רשות דרכו

כִּי בַּיּוֹם הַזֶּה יָכֹפֵר עֲלֵיכֶם לְטַהֲר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לְפָנֵי ה' תִּשְׁחַרְתֶּם (יקרא ט, ה)
יום הכיפורים הוא זמן תשובה לכל –ividim ולבבים, והוא קץ מחילה וסליחה לישראל.
(רמב"ם הלכות תשובה פ"ב הלכה ז)

יש לתמוה וכי רק ביום זה יש כפרת עונות, והלא מוצות התשובה טהנת בכל יום. ובפרט אחר דקי"ל שאין עיצומו של יום מכפר אא"כ עשה בו תשובה, וא"כ מהו נתחדש ביום זה – יותר משאר ימים. וביתר פלא דברי הכתוב (ויקרא טז, ל') 'והיתה זאת לכם לחקות עולם לכפר על בני ישראל מכל חטאיהם אחת בשנה', וכי רק פעם אחת בשנה התשובה מועילה לכפרת עונות. ועוד צ"ב בכפילות הלשון 'לכפר עליהם' לטרח אתכם', והיה לו כתוב כי ביום זה יכפר עליהם מכל חטאיהם. וכן מדוע הוצרך לחחות שוב לפני ה' הטהרו', אחר שכבר נאמר 'לטהר אתכם'. ועל قولנה יש להבהיר, מה עניין 'טהרת יום היכיפורים' – לכפרת עונות.

ונוראה בס"דձכרא פסוק זה לאשוח, בהקדם לדברי הרמב"ם (הלמת תשובה פ"ג הלכה ג),
זהה לשונה' אל תאמר שאין תשובה אלא מעבירות שיש בהן מעשה כגון זנות וגזל ונגiba,
אללא כשם שצריך האדם לשוב מטאלו – כך הוא צריך לחפש בדעתו רעות שיש לו ולשב
מן הкус ומן האיבה ומן הקנאה וכן התיtol ומרדייפת הממון והכבד ומרדייפת המאכלות
ככיויא באן, מן הכל צריך לחזור בתשובה. ואלו העונות קשים מאותן שיש בהן מעשה,
שבזמן שאדם נשקע באלו קשה הוא לפרט מהם, וכן הוא אומר (ישעה נה, ז) יעזוב רשות
חדרכו', עכ"ל. הרי לפניו שחייב התשובה הוא לא רק מעבירות שיש בהם מעשה, אלא
גם מדעות רעות ומידות מנוגנות שהאדם לקי בהם. ואדרבה אלו האחרונים התשובה
קשה בהם יותר, אין כי קשה לאדם לפרש מהן, ועליהם נאמר יעזוב רשות דרכו ואיש און
מחשובתו'.

זוזה מפורש יותר בדבריו לעיל (פ"ד הלכה ה), ו"ל: 'ומהן חמישה דברים העשוה אותם משך אחריהם תמיד וקשיים הם לפרש מהם, לפיקך צריך האדם להזהר מהן שמא יזכיר בהן וככלן דעות עד מאד, ואלו הן: רכילות וلغון הרע, ובעל חימה, ובבעל מחשבה רעה, והמתחבר לרשות מפני שהוא לומד ממעשו והוא נרשמים בלבו', עכ"ל.
 יהונסתר בבאור דברי הרמב"ם הלו, מפורש באנגרותין, ח"ל: 'שבудו החומר לשכל, כלומר הנוף לנפש, כי שבעודו הוא חיירותכם בהה ובבא'. ובזה יאירו דברין, מדוע אלו העונות קשים מאותן שיש בהן מעשה. והיינו מפני שהלוכה בהם, הרי שהוא משתעבד לדעתו ומידותיו המגננות והוא נעשה להם עבד. וטבע הוא למי ששוקע בעבודות שקשה לו להשתחרר לחירות, כאמור הכתוב (שמות כא, ה) 'אהבתني את אהני את אשתי אהבת בני לא אצא חופשי'. ובפרט שהעבדות לעצמו – קשה יותר מהעבדות לאדון אחת, כפי שהוכחנו מדברי האבן עזרא (גמחר פר' משוח) אוזחת מצות הנזירות, ח"ל: 'ודע כי בני אדם עבדי תאות העולם, והמלך באמת שיש לו טר ועטרת מלכות בראשו, כל מי שהוא חופשי מן התאות', עי"ש.

אכן נוגד הקושי לשוב מעוננת אלו, כך גודלה היא מעלת התשובה בהם. וכך גם דברי ההפוטנו עה "פ' שבת עד ה' אלקיך" (וביט ל, ב): "תהי תהובתך כדי לעשות רצון קונו בלבד, והוא התשובה שאמרו שמנעה עד כסא הכהן", עכ"ל והאי לישנא מורה דמייר בתשובה על עונות שיש בה שעבוד השכל לחומרה, והיינו בכך שימושם למידותיו והתאוועיג. שכן כבר ביארנו במקו"א (שם) שא"י אפשר להגען לדרגה זו של עבד ה' בבחינת העשות רצון קונו בלבד (כלשוט), אא"כ השחרר קודם לכך מכל עבודות אחרות, מפני

דבר העורך

סוס ורוכבו רמה בים

מודע בקריעת ים סוף, קודם כעון תהיליך טבעי 'זוח קדים עזה כל תיליה' רוח חמה ונוואה שנמייבשת את הים, והלא זה היה נס נועל הטבע, ועוד למה רק עתה מכר פרעה לומר 'אנוסה מפני ישראל כי ה' נלחם במצרים' וכי מי נלחם בו עד עכשיי בעשר המכות, ועוד היה צריך לומר לוחם ולא נלחם בלשון עבר, מבאר ח'בן לאשורי הקב"ה משך את פרעה להטבעו בים סוף, ובהתעיה מכוונות השair את "בעל צפון" מכל אלילי מצרים, וכן מן השנאים בא המלאך "השור" של מצרים לסייעו, כמו"ש במדרש 'סוס ורוכבו רמה בים' סוס' זה "פרעה", ר"זוכבו" זה "השור", ולכן הייתה רוח קדים להטבעתו כאילו מותקים תהיליך טבעי, אולם כשניכנס למלכות ותחל לטבעו במצלות ים או קלט פרעה מאוחר מידי כי ה' נלחם במצרים' כבר מאו שהחלו עשות המכות.

הנְּצָרָה וְהַלְּבָדָה

ר' יונה גוּרָאַל אֲדֹרִי
ר' הַמְרָכָה הַרְפָּאִי סֻרוֹקָה

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים									
סדרה לפרק-טיוט									
שעת קורא	יום ג'	יום ט'	יום י'	יום ז'	יום ו'	יום ב'	יום ס'	יום א'	יום ד'
עדכ. א/or	כט' 1:00	כט' 1:00	כט' 1:00	כט' 1:00					
ר' כ"ז	א' 1:00	ב' 1:00	ג' 1:00	ה' 1:00	ו' 1:00	ז' 1:00	ט' 1:00	י' 1:00	כ' 1:00
4:59	15:19	25:19	15:19	30:19	29:19	28:19	28:19	28:19	28:19
4:29	4:30	4:32	4:33	4:34	4:35	4:36			
4:37	4:38	4:40	4:41	4:42	4:43	4:44			
6:00	6:01	6:01	6:02	6:03	6:04	6:05			
8:33	8:34	8:35	8:35	8:36	8:36	8:37			
9:14	9:15	9:15	9:16	9:16	9:17	9:17			
12:38	12:38	12:38	12:38	12:38	12:38	12:38			
13:12	13:12	13:12	13:12	13:12	13:12	13:12			
18:16	18:15	18:14	18:13	18:13	18:13	18:12			
19:24	19:23	19:23	19:22	19:21	19:21	19:20			
19:40	19:40	19:39	19:38	19:37	19:37	19:36			

סמעני הדלקת הנרות

פסח בסדר ושמחה

שביעי של פסח ופרשת "אחרי מות"

כניתם שבעי של פסח: 18:58

כנית השבתה:

19:50 **יציאת השבתה:**

לכבוד תם:

אורות הכהנות

שאיןعبد לשתי רשותות. וזהעומק דברי הכתוב (יקרא כה, נה) 'כִּי לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדִים הֵם', הדשו בוגם 'עבדיהם הם ולא עבדים לעבדים'. ככלומר שאין היכי תמצ' להיות עבד ה', כל זמן שהוא כובל בעבודות אחרות. אלא שמנכל דברי הכתוב אתה למלה, שהחזק להשתחרר מักษי העבודה העצמתה – הוא במאה שמשעבד עצמן להקב"ה, וכונגדה השעבודך הוא גודל השחרור – 'עבדיהם הם ולא עבדים לעבדים'. איברא שזה מפורש בדברי הגר"ה רמב"ם הנו' כי שבעה הוא חירותכם בה ובבא'. ומעתה שפיר י"ל ההקשי לשוב מעונת אלו, והוא רק בשאר ימות השנה, אך לא בימי החסד והרחמים אשר עיקר מעלתם הוא התקרכות האדם להשי"ת בבחינת 'קראוו בהיותו קרוב', וכדברי הרמב"ם עצמו (שם פ"ז הלמה): 'גולה תשובה שמקבת את האדם לשכינה, שנאמר שובה ישראאל עד ה' אלהיך... כלומר אם תחזר בתשובה – ב' תדבק', ע"ש. שכן כבר ביארנו לעיל, שהמפתח לשחרור האדם מככלי העצמאות – הוא השעבוד והדיבוקות להקב"ה – 'עבדיהם הם ולא עבדים לעבדים'. ובפרט ביו"ב, שהוא פסגת התקרכות האדם לבוראו בבחינת 'לפני ה' הטהרו'. ואפשר שזה מעלה הטהרה המוחודה של יו"ה – להזכיר את לב האדם לשוב גם מלאו העוננות אשר בשאר ימים קשה לעצאת מהם לחופשי. ובזה מושבון כל דברי הכתוב, ואין בדבריו אף לא תיבה אחת יתרה. שכן האי קרא מיר"י בכפרת כל סוני החטאיהם – 'מכל חטאיכם', כולל העוננות הננו' שהאדם נמנשן אחריהם תמיד וקשה להם לפrox מהן (לשון הרמב"ם). ולזה ציריך טהרה מוחודה של יו"ה, והואינו שיריעך עליו ה' רוח טהרה ממורים להתריו מככלי השעבוד אליהם. וזה הכתוב כי ביום זהה יכפר עליהם אתכם 'מכל' חטאיכם, יען כי ביום זהה הקב"ה מטהר את לב האדם – 'טהר אתכם'. ואם תאמר מה עניין הטהרה – לכפרת החטאיהם, על כך הוסיף הכתוב 'לפני ה' הטהרו', והיינו דעתם הדיבוקות בה' היא המפתח לשחרור מכל שעבוד אחר, וככפי. נבעל"ד ברוח.

וסימנה טבא אמץאה להאי מילטא, מדברי הכתוב (ברטס ה, ז) 'ומל ה' אלוקך את לבך'. ויש להעיר מה עניין 'AMILת הלב' אצל מנתת התשובה. זאת ועה, דלעיל (דברים י, ט) כתיב 'ומלתם את ערלה לבבכם', ומשמע שעלנו מוטלת העובדה של 'AMILת הלב'. ולדברינו שפיר י"ל, 'AMILת הלב' הינו טהרת הלב, וכבר ביארנו שיש עוגנות שקשה על האדם לשוב מהן בלבד טהרה זו. אלא שבמי החסד והרחמים בכלל ובו"ה בפרט, זוכה האדם לטהרה זו מאתה ה' – 'ומל ה' אלוקך את לבך'. אך בשאר ימים, מוטלת על האדם העובדה למול תחילת את עולת לבו – 'ומלתם את ערלה לבבכם', והבן.

ובScar ذات, אפשר שיש לנו ביאור נכון נכוון בעוד הערה גודלה. דנה עונמו של יה"כ הוא אכן תשובה וכפירה, ומינותו ביום היא עניין ואיסור מלאכה כמפורט בתורה ובש"ס, וכיה הנס דברי הרמב"ם (hilket Chosha פ"ב הלמה ז): 'יום היכיפורים הוא זמן תשובה לכל – לחיד ולרבבים, והוא קין מחלוקת וסליחה לישראל'. אלא שבזמן הד nests בעוד מצוה מוחודה, והיא 'שחרור עבדים' ביבול, דכתיב (יקרא כה, ט-ו) 'בעשר לחודש ביום היכיפורים תעבירו שופר בכל ארצכם, וקידשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דורר בארץ לכל ישבה יובל היא תחיה לכם ושבתם איש אל אחחותו איש אל משפטו תשבו'. יש לתמה, מדוע קבעה תורה מצוה זו דוקא ביום זה, וכי מה לשחרור עבדים – עם יום היכיפורים. ולדברינו אין מקום כלל לפלאה זו, שהרי כבר הוכחנו וביארנו שיו"ה מלבד היותו זמן תשובה וכפירה, הוא גם זמן חירות האדם מעבדות עצמו. וזאת, שאי אפשר לשובה וכפפה בלבד חירות זו, וככפי. ועל כן שפיר ראתה תורה להכריך על חירות העבדים זוכה ביום זה, והבן.

ואולי ירצה בה' קושית הגרי"ס המפורסמות, מדוע הקדימה תורה את ראש השנה לפני יום היכיפורים, והלא מן הראי היה שיעמוד האדם לדין אחריו שזכה לטהרתו יום היכיפורים. ברם לאור דברינוathi שפייה, שכן יום היכיפורים הוא חירות האדם משעבד יצרו הרע, וכבר נתבאר שאפשר לחירות זו מבלתי שעבד עצמוני תחילת לעבדות ה', והרי זה עיקר של ראש השנה – קבלת מלכותו יתברך!

אורות הפרשנה

קטן שבכם מהו מהים

'זידום אהרן' במודרש פלייה מובאת שאלה כי מה כבר היה בידו של אהרן לעשות ומה היה לו לומר ששתק ונתנו לו שכר על זה, מבואר 'ה'בן לאשורי' שהוא הכהן ע"ה לקוט ולהחיזות את בניו הצדיקים הגדולים נדב ואביהו, של אהרן הכהן ע"ה קוטם להחיזות מותים כאלו הנו נביה שבוזאי משה ואהרן גודלי הנבאים היו יכולם להחיזות מותים כאלו הנו יומם ואלישע, כדאיתא במסכת עבודה זונה שאנטונינוס מלך רומי היה עובד בכל יום במורה למדום עם רבי יהודה הנשיא, ושני העבדים שהיו מלווים אותו היה הורג אחד בכניסה לבתו של רבי ואת השמי הורג בחזרתו בפתח ארכונו, יום אחד מצא את רבי למדום עם תלמידו רבי חנינא בר חמאת, פנה רבי לאנטונינוס ואמר לו אל דאגה זה מלאן, בדק אנטונינוס ו אמר לרבי חנינא תקרה לעבד שהשארתי בפתח הלך רבי חנינא והחייה אותו והביאו, התפעל אנטונינוס ואמר לרבי יוציא שיקטן שבכם מהים מותים, והוא שאמיר משה 'הוא אשר דבר ה...' בקרובי אקדש', רצון ה' שיתقدس שמו במותם בתקומת המשכן, ואהרן סבר וקיבל.

ויחזו את האלוקים

"ויהבר ה' אל משה" ראשית גימטריה "זין". מבואר 'ה'בוכה משולשת' לרמז דברי המודרש שנדב ואביהו מותו על עון שזו עיניהם בהסתכלותם בשכינה בהר סיינ' במתן תורה, וכן כתיב 'אל אצלי בני ישראל לא שלח ידו', פוש ורש"י נדב ואביהו לא שלח ידו, מכל שהוא רואים לשלוות בהם יד, מכיוון שייחזו את האלוקים ויאכלו וישתו', וכן נפרע מהם.

תפילה מועילה מוחבה

"אחרי מות שני בני אהרן" ראשית גימטריה "שמוד". להורות גם כן כמאנ' אמר שישיבת מיתתם היה בגל החטא של אביהם אהרן הכהן, כמו'ש או' החיים הקדוש 'ובאהרן התאפק ה' מאד להשמד', וככתב רשי' ז' זה כילוי בניים, ועל כן נזכר כאן על שם אהרן אביהם "אחרי מות שני בני אהרן". על כן "ויהבר ה' אל משה אחורי מות שני בני אהרן בקורבותם לפני ה' וימתו" גימטריה "אשם אב וחוש פתא", הכוונה מבואר 'הצדיק מועלנה' שותפלתו של משה רבינו ע"ה הוועלה רך על מוחצת ונשארו שנים. אך בגל האשמה של האב אהרן, מדוע נענשו נדב ואביהו ולא אלעד ואיתמר, וחוש לשון דברו, פתיא לשון ילדים, כדאיתא במסכת סנהדרין שנדב ואביהו רחשו אמרו מותי ימותו ב' זקנים משה ואהרן ואנחנו הילדים נהיג' את הדור.

עלת הצדקה לעניינים

מודרש פלייה לא מתו בני הכהן הובמן וצ'יל על שלא הייתה פיתח מוצאה לעוברים ושבטים. מבואר רבי יצחק הכהן הובמן וצ'יל על פי ואיתא מסכת תענית בעובדא דרבנן חילקה, שהתפללו הוא ואשתו על הגשםים, והגינו העוננים מכוון של אשתו ורדוד גשמי ברכיה, ואמר שזכויותה גדולות משל כיוון שהאהשה מציה בבית ונותנת צדקה לחם ומזונות מבושלים, ויש לו לעני תיקני לאוכל, מה שאיין כן הוא בשזה נוטן כסף, וכן במודרש לא מתו בני אהרן אלא לפי שלא ישא נשים, דהא בא תלייא, לפ' של נשאו נשים לא היה מי שיטורח לפני העוברים ושבטים בנהאל ומשתה צדקה לעניינים.

אהרן, התורה ומלאכי השרת

"ב'את יבא אהרן אל הקודש" ראשית גימטריה "ב'ז", שהאות ב' של תיבת בזאת היא שימושית ועייר התיבה היא זאת, הכוונה מבואר 'ה'בן לאשורי' שבcoleot כ"ז הספרים שבתנ"ז שעסוק בהם תודיר, עמד לו שוננס למקום שאפילו מלאכי השירות אין יכולם לכנות, כדאיתא בירושלמי במסכת יומה ז' מל' אדם לא יהיה באهل מועד בנבאו לכפר בקודש', אפילו המלאכים דכתיב בה' יודמות פניהם פניהם פנ' אדם', לא יהיו אז באهل מועד והכל בכח התורה.

אהרן, בן בית לפניו ה'

"ב'את יבא אהרן" עם הכלל גימטריה "בן בית גבורה", מבואר 'ה'בוכה משולשת' למדנו את מעלהו הנשגבת של אהרן הכהן ע"ה שזכה להיות בן בית גבורה לפניו.

דרך הטוב להטיב

"השיכון א'תם ב'תוק ט'ומאתם" ראשית גימטריה "טוב", שדבר זה פלא ואינו מובן איך יתכן שקדוש וטומאה יהיו שכנים יהודין, מבואר 'הצדיק מועלנה' בגל שהקב"ה אוהב את עמו ישראל והקב"ה תכליית הטוב, ודרך של הטוב האמתי הוא להטיב לדעים ולטובים.

סוד מצוות ביטו הדם

"אשר יצד ציד חיה או עוף וכפסחו בעפר" גימטריה "פקח יצחק יוא אלקים אסתור", הכוונה מבואר רבי יצחק הכהן הובמן וצ'יל שהוא עניין סוד מצוות כסוי הדם כדי לפkick על הדינים של יօאת ופחד יצחק, שם משם מלאקים שיישארו בהסתור במקורות, כמבואר בזוהר ולא יוכל דינוי יצחק למפיק על עלמא.

שמעורת שבת מצילה מנולות

'כמעשה ארץ מצרים', רשי' דקדק 'מה הניח הכתוב שלא אמר' הרי פירטה לנו התורה את מעשיהם של ארץ מצרים ומה בא להוסיפה, מבואר 'ה'בן לאשורי' שלא יצטרכו ישראל חילאה לצאת לגלות ולהיות כפופה למששלות וגינויים ולחוקותיהם, הא למדת ששמירת שבת מצילה מגולות, שם איינו רוצה לטמור שבת יצטרך חילאה להיות גולה ולשמור את חוקם, כמו יום ראשון בנוצרים או יום שישי בישמעאלים.

דבר רבני הקהילות

הר"ב עוזיאל אדרי שליט"א
רב המרכז הרפואי "סורוקה"
וק"ק 'שבטי ישראל' שכונה יא' באר שבע

גילוי אלוקי בקריעת ים סוף

روح קדימ מקדמוני של עולם

כתב האדמור"ר הובי הרוש"ב ז"ע בקריעת ים סוף נקבע גם הים הרוחני העליון, ועברו בני ישראל בחוכו ביבשה, ככלומר שנרגלה בעולם אוור אין סופי אלוקי העליון והנסגב ביותר, עד ש"ראתה שפהה על הים מה שלא ראה יחזקאל הנביא", ים מסמל "עלמא דאיתכסי" העולם העליון הגנו והמכוסה, יבשה" מסמלת "עלמא דאיתגליא" עולם המגלה העולם הזה, וקריעת הים שנקרע ונרגלה המכוסה והנסגר, והאייר בו ים סוף אוורות עליונות בבהירותן כמו היבשה. זהה י'וילך ה' את הים ברוח קדימ עזה כל הלילה ישם את הים לחובב ויבכו המים" אמרו ר' ז"ל "روح מקדמוני של עולם" אוור האלקי נעה מופלא מאד שהיה מ"קדום" בראית העולם.

התוכנית האלוקית בבריאות העולמות

כתב האורח"ל בספר עץ חיים: "קדום שנבראו העולמים היה אוור הגודל של הקב"ה אוור אין סוף מלא את כל מקום החול של העולם, ולא היה מקום ושיקיות לעמימות העולמות", שהaira האמת האלוקית "אין עוד מלבדו" בעוצמה רבה וחזקת מואד, ולא היה מקום לעולמות ונבראים שמניגשים תחושות "כוחיו ועוצם די" שעמידים ונורלים בידיהם, ורצה הקב"ה שבכל זאת יבראו עולמות ונבראים עם תחושות של נפודים מלאוקות, כדי לאפשר בחירה חופשית והתקיים של בני ישראל להתגבר על החושן ההסתור, ולעמדו בניסיון במיסירות נפש לעשיות וצערו יתברך בגלבם, ועל ידי עבorthת ה' ביגעה יאיר העולם בקיים התווה והמצאות, וזה הרכמה הנדרשת ל渴בלת פני משיח צדקינו בניצאת הנאהלה השילימה, שהעולם יהיה מסוגל להכיל בתוכו גילויים נעלמים של האורות האלוקים, כמו"ש במדרש תנחותא "נתאותה הקב"ה שהיא לו יתברך דירה בחתונות", ויאיר האור האלקי באופן פשוט וטבעי ולא כוים שהוא באופן ניסי ופלאי.

עת רצון גדור לפרנסה טוביה

והנה השבת פרשת 'אחרי מות' בכל העולם הוא יומ השמיינ של חג הפסח, והשבת שהוא סמנוכה לחג הפסח היא עת רצון גדור מואד לקבלת שפע של פרנסה טוביה, מבאר הבן לאשרי עניין אחריו מות בני אהרן נדב ואביהו היה ביום השמיינ ליהונת המשכן, נאמר 'זהי ביום השמיינ קרא משה לאהרן הנה "זהי ביום השמיינ" עם הכלל גימטריה "אל זן נשמה טוביה", ר' קרא משה לאהרן" עם הכלל גימטריה "שבת דנישן זן", הכוונה עפ"י מה שכתבו בספר"ק שעל ידי שדים קידש את עצמו במוות וו מניע מטאות האכילה, מפני שככל ישראל עוסקים באכילה של מצואה אכילת מצות, וכל אחד ממעט קצת מרגילות כל השנה של המأكلים מפני חומרת הכתווות לפשח וחירותה ובה מחמץ, זהה נחשב כעין התגברות על תאותות האכילה לשם שמים, וחוכם לשמה ופרנסה בעבודת ה', והזמן גורמן שירוד שפע רב וברכה לעולם של גשמיות ופרנסה טובה, וזהו "שבת דנישן זן", הינו שhog הפסח נקרה בתורה בשם "שבת" כדכתיב 'ספורתם לכם מחרות השבת' ותוגם אונקלוס שתוחילת ספירת העומר מחרות יום טוב של פסח, שהוא ב'ניסן', וחוכם לשפע "זן" מזונות ופרנסה טוביה, וכן "אל זן נשמה טוביה", שhog הפסח העת רצון למזונות ופרנסה טוביה, מפני שנשומות ישראל נמצאים בטובה ובברכה בהיכלות של הקדושה, כמו"ש בספר חסד לאבורהם (עין הקורא נהר מ) בשלושים יום קודם הפסח מזכין את נשומות בני ישראל מן השמים עד שאפלו מי שהיה שקווע במנט שער עוניותה כבוד בעורב פסח הוא זן ונקי, ומתעלים בתוספת עילוי במנדרגות הקדושה.

ויזרע יצחק וימצא מואל שעירים

מסופר על הצדיק מורה נבינה ז"ע רבי יצחק הכהן הוברמן ז"ל שהוא קדוש ופירוש מואד ואוכל רק כדי חיותו, והנה סמוך לביתו הייתה תלתת אדמנה קטינה של יrokes אשוש אשוטו הרובנית לאה ע"ה עסקה בגידולם והוא היה מייעץ לה איך ומה לעשות, ולפלא שהחומרת הייתה מוגבה מאוד למעלה מהטבע ששתה כוב קטע יכול גדול, וכשהשאלווהו על הנס והפלא זהה, השיב בפשטות, כל הידיעה שיש לי בשיטה החקלאי הוא מהלימוד במשניות בסוד זרים עם הברטנורא ותוספות י"ט, וכל ראש חדש היה מעלה לירושלים לאדמור' הבית ישראלי מגור ז"ע'א שכך עם יrokes כשהוא אומר אני מעלה ביכורים בית המקדש.

גנבר איזעם לאחוה ואמ' עולם אדרי
הר' עוזיאל אדרי

אורות ההלכה

תשיבות הלכתיות משולחנו של מורה המרא דאתרא
הגאון הגדול רבי יהודה דרשי שליט"א

הלכות ספירת העומר

ש - בתני הכנסת המקודמים להתפלל ערבית קודם צאת הכוכבים,
האם ראשאים לברך על ספירת העומר קודם זמנה?

ת - המדקדקים במצבות סופרים עם צאת הכוכבים, ועל כן ראוי להורות לכל בתני הכנסת לשנות ממנהם בכל ימאות השנה ולהתארח קצר בתפילה ערבית כדי לברך ספירת העומר בזמןה. ואם אינם יכולים לעשות כן מחשש שהוא ציבור יתפזר לאחר תפילת המנחה, רשאים לספור את העומר בברכה גם קודם צאת הכוכבים מיד לאחר תפילת ערבית ובלבד שכבר שקהה החמה, אך קודם שקיעת החמה אינם יכולים לספור בברכה.

ש - המתפלל ערבית שעיה מאוחרת, האם עדין שישpor ספירת העומר בזמןה (עם צאת הכוכבים) או טוב שימתין לספור אחר שיתפלל ערבית?

ת - אמונם לכתילה צריך לספור ספירת העומר מיד עם צאת הכוכבים, מכל מקום זמנה כל הלילה. וכיון שיש מן הפסיקים אשר התנו את ספירת העומר בתפילה ערבית, ראוי להמתין ולא לספור את העומר עד לאחר תפילה ערבית, גם אם הוא מתכוון להתפלל בשעה מאוחרת.

ש - האם קטן שהגיע לגיל חינוך יכול לספור בברכה?

ת - פשוט וברור שקטן אשר הגיע לגיל חינוך, צריך לחייבו וללמודו לספור ספירת העומר בברכה.

ש - קטן שהגדל בתוך ימי הספירה, האם יכול להמשיך לספור בברכה בשאר הימים?

ת - בעין זה כבר נחלקו רבותינו הראשונים, וגם דעתן נזולי הפסיקים האחרונים נפרדו בזה. והקרוב אליו לקיים את פסק מרן הרשל"ץ עטיר הגאון רבנו לעובדי ישך זוקלה"ה, שאינו רשאי להמשיך לספור בברכה. וכן ראוי לנוהג, כדי שלא יכנסו עצמו לספק ברכה לבטלה חיו.

ש - האם נשים חייבות בספירת העומר?

ת - נשים פטורות מספירת העומר, ועל כן אין רשויות לברך על מצחה זו.

ש - זקן או חולה שאינם יכולים לעמוד, האם ראשאים לברך ספירת העומר בישיבה?

ת - אמונם לכתילה צריך לברך ברכה זו מעומד, וסמכו רבותינו דרשנו זו מתוך הכתוב "מהחלה חרמש" בקמיה" - אל תקרי בקמיה אלא בקומה". מכל מקום, אין זה מעכוב. ופשוט שזקן או חולה אשר קשה עליהם העמידה, שיכולים לברך ברכה זו בישיבה.

ש - מי שהתפלל תפילה ערבית יחיד והוא מסופק אם ספר את העומר, ובמשך כל אותו היום למחרת לא ספר, האם רשאי להמשיך בשאר הימים לספור בברכה?

ת - אמונם המפסיק יום אחד בספירה, אינו רשאי להמשיך לספור בברכה בשאר הימים, מכל מקום אם יש ספק שהוא בכלל זאת ספר באותו היום, ימשיך לספור בשאר ימים בברכה.

ש - מי ששכח לספור את העומר יום אחד, ונזכר למחרת בין המשות, האם רשאי לספור בברכה כדי שיוכל להמשיך לספור בברכה בשאר הימים?

ת - אם נזכר בבן המשות, כלומר עד 18 דקות מזמן שקיעת החמה, רשאי לספור בלא ברכה, ובשאר הימים ימשיך לספור בברכה.

מלך בליל הסדר

"הוֹד מֶלְכָתָן!", פתח הווזיר את דבריו באוני הסולטן הטורקי, כשהוא מעווה את פניו בראשת צדקה. "באתי לדבר עמו בעניין היהודים. הכל יודעים כי הם TABBI' בצע, אין סרים למשמעת וושם ככל העולה על רוחם. עוד מעט יchang את גג הפסח, יעל על שולחנס כלי כסף וכלי זהב ויש מהו לחורבנם של המצרים. כפיי טוביה הם. המצרים אירחו אותם ברוחבי לב והעניקו להם כל טוב, ויום אחד קמו ועזבו ובידיהם כסף וזהב שנגנו מהמצרים. יום אחד הם עלולים למorden גם בך, אדוני הסולטן...".

ידידו הקרוב ביותר של הסולטן היה דוקא הרבה של הקהילה היהודית. הסולטן נהנה לשוחח עם הרוב בדבר חכמה, ואף נער בעצמו במקרים מוכנים. אישיסוד ושר כמותו לא נמצא במלוכה.

הבין הסולטן כי קנתו של הווזיר בדברת מגנו. הלה לא היה יכול לשאת את האמון שהסולטן רוחש לרוב, ולכן הוא מנסה להעליל על הרוב והיהודים. ככל-זאת השיב לווזיר: "אם תוכל להוכיח לי כי היהודים אינם מצחיכים לי, אדע כיצד להענישם, ואת הרוב בראשם; אך אם יתברר כי נאמנים הם, מרה תהיה אחוריך...". הווזיר שפ檫 את ידיו בהנאת. לרוגע זה ציפה. מיד אמר לסולטן: "את ליל החג הראשון של פסח חוגגים היהודים בארכו כוסות יין. צווה עליהם לבב אישתו יין בליל החג, ונראה אם ישמעו לצו המלכותי".

"כיצד יוכל לדעת אם קיימו את מצוותי אם לאו?", שאל הסולטן.

השיב הווזיר: "אין פשוט מזה. בחג הזה היהודים מצוים לפתח את ביתם לנוקים שאין להם היכן לסעוד. אנו נתחפש לעניים עוביידון, וכן נוכל להתארח על שולחנו של הרוב ונראה כיידר הוא נוהג".

הצעתו של הווזיר מצאה חן בעניין הסולטן. הוא מיהר להוציא כרכוי האוסר בצו מלכוות את שתיתת היין. כל מי שיפר צו זה אתחת דין, נקבע בערב החג התחששו השניים לעוברי אורח ובואו לבית הכנסת. בקרוב היהודים מבוככה רבבה. לפני התפילה עיניהם אל הרוב הנערץ. לפני התפילה נשא הרוב דבריהם באוני עדות: "בכל

דור ודור עומדים עליינו, והקב"ה מצילנו מידם. לנו חגגו את החג בשמחה, וחוו משתיית היין, שנאסר עלינו, קיימו את הסדר כהלכה, לכל פרטיו".

הרב הפסיק לרוגע והמשיך: "כאשר תגעו לשתיית הeos, הרימו eos ריקה ואמרו: 'דיבונו של עולם, גלי לפני שאנו רוצים לקיים את מצוותך'.

077-9155552

הודעה חשובה

הרמט מודיעים לציבור תושבי באר-שבע כי
משרד הרבנות והמועצה הדתית
ברוח התלמוד 8 באר-שבע

פתחו לקהל

למתן שירות הדת

ביום שני כ"ב ניסן תשע"ט (29.4.19)

ගאלאמת
יהושע (שוקי) דMRI
סמנונה המועצה הדתית

הרבות והמועצה הדתית באר שבע
לשכת ר' רב העיר

לשאלות רבים!

אין להשתמש בחמצץ או בתערובת חמץ
או להוציא כלים של חמץ
עד למצאי השבת פרשת "אחרי מוות"
ככ' ניסן תשע"ט (27.4.19) לפני השעה 20:00

**עלינו להזהיר
כי כל המשתמש לפני הזמן
המ"ל עובר על
חמצץ שעבר עליו הפסח
ו אסור בהנאה.**

קניית מוצרי מזון לאחר הפסח

לאחר הפסח יש לקנות מוצרי מזון
אד וرك במקומות שמכוו את החמצץ
שברשותם לפני הפסח לגוי
באמצעות הרבנות באר-שבע

ציבור שוחרו תורה
צורך לשיאו חפה של הרב גדרון הדרון הדרון מה פיקוח טרגול
שלמה לויונשטיין

שיתקיים בע"ה ביום ראשון ככ' ניסן תשע"ט
בשעה 20:30

בישיבת "נתיב השבים" שבצי 70 באר שבע

שבת שלום

* תוכן המודעות באחריות המפרסמים בלבד. ט.ל.ח.

אך חוד מעלת הסולטן גורע עונש מוות על כל מי שישתה יין, ופיקוח-נפש דוחה את כל התורה כולה. מתפללים אלו שייחסב לנו כאלו קיימנו אתמצוות ארבע כוסות כהכלתת".

ليل הסדר. בתיה היהודים מארים באורות נוצצים, ועל פני כל ניכרת שמחת החג. בבית הרב המולה רbeta. אורחים מסיבים לצד הילדים, והכל קוראים את ההגדה בענימה ובשמחה. בין האורחים יושבים שני עניינים. בני-הבית קיבלו את פניהם בסבר פנים יפות, וdaggo them להם למקום ישיבה ולכל צורכי הסדר. לרוגע נדמה היה לר' כי עיניו של אחד מהם מוכחות לו, אך הוא התרכו באמירות ההגדה ולא נתן דעתו להזכיר מהין מוכחות לו עניינו של האורת.

שני האורחים עקבו אחר כל מהלך הסדר. הם ראו כי בכל פעם שmagimatos את כוסם לשתיית הeos, הכל מודים את כוסם ואומרים את התפילה המיחודה.

יהיה ברור לכל כי היהודים מקימים אתמצוות המלך, וכן לא שתו יין בלילה הזה. לפטע החלו פניו של אחד האורחים להשתנות, והונחים חשו לעוזתו. זה היה הווזיר, שהבין כי מימתו סוכלה, והוא המלך לא יסלח לו ומורה תחיה אהירתו. אכן אמר וברים kms ויצא מן הבית, עזב את השולחן בעיצומו של הסדר.

הנוכחים הביטו זה בזו בתימונם. חברו של האורח הרגעים ואמר, כי בנו ראה עיר' הוא מעמל הדרך. בסיום הערב נפרד האורחים ופנו לאכסניותם. גם הסולטן המכופש והודה בחום למאrho יצא מן הבית.

למחרת הורה הסולטן לר' ולוזיר להתייצב בארמונו. בשעה היעודה עמדו שניים לפני הסולטן, והוא פנה אל הרב ואמר:

"ען, כי אני והווזיר הינו אתמול אורחוך בלילה חכם, בavanaugh מוחופשים לביל'הכו. שמחתי לראות כי קיימת את גורתי ולא שתיתם יין, ובזה הרוחחת את ראשך ואת ראשך של כל היהודים. מבקש אני להתנצל על שగמתי לכם סבל גדול ומונעתי מכם לקיים אתמצוות דתכם".

כעת הפנה הסולטן את ראשו בכעס לעבר הווזיר. במבט מאיים הרעים עליו: "ואתה הווזיר, בוש והיכלים על מזומתך השפלה להעליל על היהודים כי אינם נשמעים למצותם. בהתערבות זו חרצת את דין למוות! ".

שוב פנה הסולטן אל הרב ואמר לו, כי האיסור בטל למגורי, וביל' הסדר השני היהודים רשאים לשות את ארבע כוסות היין כהכלתם.

שמחה היהודים באותו פסח על מפלת הווזיר נחוגה בטורקיה עוד שנים רבות לאחר מכן.

לעלוי נשמת
rabbi yosef shelma toriki zts"l
ס' עלייה ז'יל
הרבתה רחל טורייקי ע"ה
בת סמי ז'יל

